

Nena

Colofon

ISBN: 978 90 8954 824 5

1e druk 2015

© 2015, Andreas Rood

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Alle voorkomende personages zijn fictief. Overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op louter toevalligheid.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

NENA

Andreas Rood

Een intelligente vrouw

‘Weet je dat wel zeker, lieverd?’ vroeg ze. ‘Dat is misschien wel een beetje dom.’

Nena keek hem glimlachend aan met haar vriendelijke maar ondanks dat toch doordringende ogen. De mensen om hen heen die het gesprek volgden, hoorden niet te lachen maar konden toch niet voorkomen dat ze een vrolijk geluid lieten horen. Hugo keek haar aan. Er was geen keus, hij kon alleen maar beamen dat zijn uitspraak niet de schoonheidsprijs verdiende. Natuurlijk had ze zoals gewoonlijk gelijk, wat hij met een wonderlijk soort berusting accepteerde. Zijn hersens maakten overuren ... Stom, stom. Hoe kon hij zich hier nu weer uit redden zonder gezichtsverlies te lijden?

Het enige dat hem overbleef, was een charmeoffensief. Daar was hij goed in, wist hij. Hij liet zijn ogen twinkelen en toverde de lach op zijn gezicht waarvan hij wist dat iedereen hem graag zag. Dat gaf hem net genoeg tijd om zijn herstelzin te bedenken.

‘Niet alles is zoals het lijkt te zijn,’ zei hij met een lach terwijl hij zijn gehoor goed in de gaten hield. ‘De belangen van de mensen torenen hoog uit boven de pogingen van de regering om orde op zaken te stellen. Zoals iedereen weet is het helemaal niet gezegd dat wat we momenteel ervaren, door de bevolking wordt geaccepteerd.’

De interviewer begreep uit een teken van achter de camera dat het niet gewenst was hier verder op in te gaan, hij moest dit op een nette manier afronden en een ander gespreksonderwerp aansnijden.

‘Ongetwijfeld heeft u hierin meer inzicht dan wij ooit zullen krijgen. Uiteraard respecteren wij dat,’ was zijn geforceerde afronding van het onderwerp.

Het vervolg van het gesprek verliep zonder interessante dingen. Na de nodige woorden van dank sloot de interviewer het gesprek af.

‘Allemachtig, hoe kun je nou zo stom zijn een dergelijke uitspraak te doen?’ vroeg ze hem. ‘Is het je bedoeling om een hoop opschudding te veroorzaken? De kranten en roddelbladen staan door jouw opmerking morgen bol van de suggestieve verhalen, dat geef ik je op een briefje.’

‘Houd je een beetje in, wil je,’ zei hij zachtjes terwijl hij vriendelijk knikkend in de richting van de persmensen keek op de manier die men hem had aangeleerd. Nooit recht in de ogen kijken maar naar een punt op het voorhoofd. De toeschouwers hebben dan het idee dat je aandacht voor ze hebt zonder de belasting voor jou dat je in hun blik gevangen wordt, was hem verteld. Tenminste, als er sprake is van voldoende afstand, want anders valt het de omstanders op en val je door de mand. En dat is natuurlijk het laatste wat je wilt.

Heel charmant bood hij zijn arm aan haar aan, waarna ze zich omdraiden en langzaam de zaal verlieten.

‘Had je dat stel achterin niet in de gaten?’ vroeg hij haar toen ze uit het zicht en buiten gehoorsafstand van de reporters waren. ‘Die man en vrouw over wie ik je laatst vertelde.’

‘Ja, ik heb ze wel gezien maar ik vond er niets bijzonders aan,’ zei ze. ‘En wat dan nog, niemand kan een persoon met jouw status toch zomaar tot iets dwingen? Dat zou ik tenminste heel raar vinden. Wat willen ze nou van je. En als je zo sterk het vermoeden hebt dat er iets niet in de haak is dan kun je dat toch laten onderzoeken of het bespreken met de beveiliging?’

‘Dat is nou precies wat ik niet moet doen,’ zei hij. ‘Als ik dat doe, lopen we het gevaar dat we nog verder in het wespennest worden getrokken. Je denkt misschien dat onze beveiliging

waterdicht is maar laat ik je uit de droom helpen, schat, dat is ze niet. Ik heb signalen dat er een en misschien wel meer rotte appels in ons mandje zitten.'

Verschrikt keek ze hem aan.

'Maar Hugo, dat is verschrikkelijk, daar krijg ik de kriebels van. Je moet daar wat aan doen, hoor, want dat kan jou en mij en wie weet wie nog meer beschadigen.'

'Voor zover het een probleem is, heb ik al stappen ondernomen, dus maak je voorlopig maar geen zorgen,' zei hij.

Hij hoopte dat wat hij zo stellig verwoordde ook werkelijk zo zou zijn.

Interview

Het begon allemaal zo rustig. Tijdens het radio-interview dat Henk in zijn functie als minister van Economische Zaken gaf werd een voorzichtige opmerking gemaakt over externe invloeden ten aanzien van persoonscontrole. Wat zou de reactie zijn van de bevolking als er dieper op was ingegaan? Alles was gelukkig zo verpakt dat niemand aandacht besteedde aan dit heikele punt. Het leek wel of men de strekking van de vraag niet wilde of kon bevatten, of dat de bevolking het als onuitvoerbaar en dus niet interessant naast zich neerlegde. Er waren wel belangrijker zaken aan de orde.

Henk had in zijn dagbladen geen letter over persoonscontrole gelezen maar er wel vagelijk iets over gehoord, wat hij, zoals zovelen, als nonsens had afgedaan. Toch was er iets dat hem een raar gevoel gaf, alhoewel hij niet onder woorden kon brengen wat er nou precies aan schortte. Normaal had hij geen moeite zaken van elkaar te onderscheiden. Nu had hij een onbestemd, onrustig gevoel en dat zat hem niet lekker. Wat was er aan de hand? Was er iets mis? Hij besloot zich niet druk te maken en dacht dat het verontruste gevoel voortkwam uit de stress die hij de laatste tijd op zijn werk en om zich heen ondervond. Hij suste daarmee zijn onrust, wetende dat dit niet zijn stijl was. Nou ja, je kunt niet de zorgen van de hele wereld op je schouders dragen, dacht hij. Laat maar waaien.

Nadat het vraaggesprek met Henk was geëindigd en hij afscheid had genomen van de reporter was Henk weer naar zijn werkkamer gegaan. Tijdens zijn wandeling kwam er een wonderlijke gedachte bij hem op. Hugo was, anders dan dat normaal altijd het geval was, niet voorbereid geweest op sommige vragen die hem waren gesteld. Dat was raar. Normaal werden dit

soort gesprekken altijd voorgekookt met zijn secretaris om te voorkomen dat hij een modderfiguur zou slaan. Eigenlijk beviel het hem niet dat de reporter Hugo had kunnen overvallen met iets dat als het goed was bij niemand bekend was. De vrouw die het interview afnam, had het heel listig gespeeld. En handig ook van die programmamakers. Ze sturen een aantrekkelijke dame naar je toe die je interviewt. Door haar verschijning ben je toch wat afgeleid. Laten we wel zijn, dacht Henk, je bent niet van steen. Je ogen zitten niet in je zak. En als je even niet helemaal bij de les bent omdat die dame op geraffineerde manier gaat verzitten of ze gunt je een blik in haar uitnodigende decolleté, dan slaat ze toe.

Het zou kunnen betekenen dat ze was geïnformeerd en de vraag met een zeker doel had gesteld. Maar hoe kon zij nou op de hoogte zijn van het meest geheime project? Wat stak daarachter? Voor zover hij wist kon er geen lek zijn. Iedereen die betrokken was bij de plannen zou eerder zijn of haar tong afbijten dan er ook maar iets over los te laten. Maar hij wist ook dat een geheim een geheim bleef zolang dat maar met niemand werd gedeeld. In dit geval waren er een aantal betrokkenen. De mogelijkheid van een verspreking was aanwezig en moest als reëel worden beschouwd. Hij wist dat er van hemzelf geen signalen waren uitgegaan. Hij had niemand in vertrouwen genomen en had zich niet in compromitterende situaties begeven. In gedachten liet hij de namen van de betrokken personen de revue passeren. Allemaal voor het oog onkreukbare vrouwen en mannen. Maar je was daar nooit helemaal zeker van. Wist jij veel wat de diepste gedachten en behoeften van die personen waren? Je zag alleen maar de buitenkant en dat was vaak een façade. Zou hij de deelnemers aan het project dan toch nog maar een keer screenen? Dat was de vorige keer een enorme opgave voor hem geweest.

Hij moest zich daarvoor, naar de buitenwereld toe, normaal gedragen terwijl hij ondertussen met een dubbelfunctie bezig was. Niemand anders had hij bij die klus kunnen betrekken. Alleen hij had geweten dat de screening plaatsvond. Eigenlijk was hij blij geweest dat hij het allemaal alleen had gedaan. Uit de selectie waren toch drie personen als niet bruikbaar tevoorschijn gekomen.

Zou tussen de overgebleven vijf commissieleden toch een rotte appel zitten? Hij kon het zich niet voorstellen. Maar het gegeven lag er nu eenmaal. Er was een gerelateerde vraag gesteld. Hoe kon dat?

Henk bezat een bijzondere eigenschap waarover hij nog nooit met iemand had gesproken. Elke keer als zich een onverwachte situatie voordeed, zag hij in een flits een kleur, voor niemand anders dan hemzelf waarneembaar. Het was als een flits die hij rechts voor en boven in zijn hoofd waarnam, heel kort, mischien maar een picoseconde, maar waarvan hij wist dat hij achter uit de hersenschors van zijn schedel voortkwam. Hij was zich van het fenomeen bewust en de flitskleur gaf hem informatie. Hij had er eerst geen aandacht aan geschonken, of beter, hij was zich er eerst niet eens bewust van geweest dat het iets betekende. Maar op een zeker moment had hij zich gerealiseerd dat die flits iets aangaf. Hij was erop gaan letten en had uiteindelijk ontdekt dat de kleuren gekoppeld waren aan toekomstige positieve of negatieve situaties. Hij nam zelfs gradaties waar. Zo wist hij dat blauw hem waarschuwde alert te zijn. De kleur rood vertelde hem dat er op korte termijn iets positiefs in het verschiet lag. Dat kon in verband staan met zijn werk maar kon ook te maken hebben met sentiment. Maar ook had hij er in de relationele sfeer weleens iets aan gekoppeld. Hij werd altijd blij als plotseling rood in zijn brein opdook.

En nu had zich weer zo'n flits voorgedaan. Juist op het moment dat die interviewdame de vraag stelde. Oranje. Henk wist dat die kleur maar één ding inhield. Pas op! Geloof niet wat je ziet of hoort want alles is anders! Die gedachte had zich bij hem vastgezet en hem alert gemaakt.

Bij terugkomst in zijn werkkamer had hij zich eerst even teruggetrokken en was op de bank in de hoek van zijn kamer geploft. Nee, hij zou geen tweede screening uitvoeren. De mensen die hij had gekozen, waren de juiste voor dit project.

Na een paar minuten voelde hij zich relaxed en stond op. Zijn telefoon trilde in zijn broekzak. Laat maar, dacht hij, eerst even kijken wat er allemaal aan mail is binnengekomen. Bij zijn stoel aangekomen stond hij stil en greep naar de broekzak waar z'n mobieltje in zat. Goh, wat een drukte. Binnen een minuut kreeg hij weer trillend een berichtje binnen, vervelend nou. Hij keek naar het bericht maar begreep de betekenis er niet van. Een heleboel malle tekentjes en geen tekst. Raar, hoor.

Henk drukte het berichtje weg en begon zijn mail door te nemen. De berichten hadden over het algemeen te maken met de dagelijkse gang van zaken, voor hem niets bijzonders. Verschillende relaties vroegen om door hem op de hoogte te worden gehouden van de stemming ten aanzien van de nieuwste financieringsvoorstellen. Ja, dag ... dacht hij, jullie kunnen de pot op. Jullie denken zeker dat ik die geheimen met jullie ga delen. Nou, mooi niet. Ik blijf wie ik ben, Henk de onkreukbare.

Hij herinnerde zich de vele keren dat hem een worst werd voorgehouden. Wat waren sommige voorstellen aantrekkelijk geweest. Maar daar was hij nooit op ingegaan, ook al leek het voorstel nog zo mooi. Eén keer daaraan toegeven en je was voor altijd verkocht.

Het leek hem zo af en toe dat er diverse mensen op zaten te

wachten dat hij in de fout zou gaan. Hij zou in zo'n geval tot de grond afbranden. Daar had hij niet de minste behoefte aan. Een heel leger paparazzi volgde hem op de voet in de hoop iets vunzigs in zijn gedrag te ontdekken. Om nog maar niet te spreken over de lui die hem in het geniep in de gaten hielden. Dat waren de echte ellendelingen. Communiceren deed hij daarom alleen nog maar op locaties die hem niet konden schaden, dus waar geen registratie door anderen dan de betrokkenen kon plaatsvinden. Dat was belangrijk want zijn invloed en stem waren vaak doorslaggevend. En de belangen waren groot, heel groot.

Henk werd in zijn overpeinzingen gestoord doordat er heel even een rimpeling in de tekst op zijn computerscherm plaatsvond.

Hij frummelde wat aan de voeding van zijn pc en dacht dat het waarschijnlijk aan een kabel van het apparaat lag. Dat voedingsding werd knap warm, had hij laatst geconstateerd. Het moest waarschijnlijk binnenkort vervangen worden. Hij maakte in zijn notebook een aantekening om het aan de technische staf te melden. Storingen kon hij niet gebruiken, laat staan zoiets als brand. Hij moest er niet aan denken. Laatst was er zoiets gebeurd op de kamer van een van zijn naaste medewerkers. Wat een ellende dat niet had veroorzaakt. En het had nog best lang geduurd voordat alles daar weer normaal functioneerde. Hij had zich daar nog over verbaasd. Je hoefde toch geen heel nieuw kabelsysteem aan te leggen omdat er een stukje leiding had staan smeulen en daardoor wat rook had veroorzaakt? Hij zou zoiets voorkomen en straks de techneuten inseinen.

Relaties

‘Leuke uitnodiging heb ik hier, zeg!’

Het was John, Henks secretaris, die zonder kloppen bij hem binnenliep.

‘Wat heb je daar?’ vroeg Henk. ‘Laat eens zien.’

John liep naar hem toe en overhandigde hem de dubbelgevouwen uitnodiging voor een symposium.

Henk keek met enige verbazing naar de kaart, waarvan de uitstraling ontegenzeggelijk in de categorie duur kon worden ondergebracht. Hij las de tekst en zag op het inlegvel de namen van de overige genodigden. Niet echt gebruikelijk, dacht hij. Er waren een aantal namen vermeld van mensen die hij kende, maar toch waren de meeste vreemden voor hem.

Terwijl hij de kaart aan John teruggaf, bedacht hij dat er misschien iets achter deze uitnodiging schuilging. Hij gaf de opdracht de vermelde personen te googelen en hem te informeren wat voor mensen het waren.

‘Compleet, hè ... dus historie en huidige status,’ was zijn opdracht. Hij vond de uitnodiging om bij de bijeenkomst en het daaropvolgende diner aanwezig te zijn wel aantrekkelijk maar kon zich alleen veroorloven met mensen van onbesproken gedrag om te gaan. Je hebt zo een praatje in de wereld en daar had hij geen behoefte aan. Zeker het onevenredige aantal dames dat vermeld stond, gaf hem het idee dat er achteraf situaties zouden opdoemen die als compromitterend moesten worden beschouwd. Dat nam niet weg dat als het allemaal zuiver bleek te zijn, het best een aangename bijeenkomst en avond konden worden. Eigenlijk hoopte hij dat, want de laatste tijd was er aldoor wel iets negatiefs geweest. Hij had behoefte aan wat ontspanning. Wie weet, dacht hij. Laat ik het, als de personen niet

te veel uit de pas lopen, maar eens proberen. De boog kan niet altijd gespannen blijven.

Henk vond het niet bijzonder dat hij uitnodigingen kreeg. Iemand in zijn functie werd voor veel zaken gevraagd. De meest uiteenlopende dingen had hij de revue zien passeren. Van de opening van een nieuw plein, een nieuw gemeentehuis, een damesmodezaak of winkelcentrum tot het doorknippen van een lint waardoor een nieuwe woonwijk officieel op de kaart werd gezet. Hij had daar natuurlijk geen behoefte aan en kon met goed fatsoen dat soort uitnodigingen op een beleefde manier afslaan. Hij moest zijn aandacht aan andere zaken wijden. Daar keek niemand van op. Mensen vonden het alleen al geweldig dat ze een brief van hem kregen met de melding dat hij zich geëerd voelde te zijn uitgenodigd maar dat hij helaas andere verplichtingen had. Kijk eens ... hij heeft de moeite genomen ons verzoek te overwegen en ons terug te schrijven! Wat kon je mensen toch plezieren met wat eenvoudige woorden. Hij had al snel begrepen dat je door zo te handelen je positie op een simpele manier enorm kon versterken.

Maar deze invitatie was van een ander kaliber. Op de deelnemerslijst van dit symposium had hij verschillende interessante namen gezien waarmee hij, als hij daarmee op ongedwongen manier in contact kwam, zijn voordeel kon doen. Oké, er stonden ook een aantal uitgerangeerde CEO's vermeld, maar dat deed er niet toe. Die mensen hadden ook weer een netwerk en je wist maar nooit wat je daarmee kon bereiken. Henk was, weliswaar op een kritische manier, altijd geïnteresseerd in uitbreiding van zijn relatiekring. Dat had hem uiteindelijk op deze positie gebracht. En daarbij, hij had altijd genoten van zijn studie economie. Wat kon je meer wensen dan van je hobby je werk maken en omgekeerd. Nu zat hij op de hoogste plaats ... minister van Economische Zaken. Dat streelde zijn ego en dat

vond hij heerlijk. Natuurlijk, het was een enorm drukke baan en het vroeg bijna al zijn tijd, maar dat had hij er graag voor over.

Thuiszitten was niets voor hem. Gelukkig kon hij nog een beetje verstrooiing vinden in zijn bemoeienis met zijn nieuwe huis maar dat was ook mondjesmaat, want alles was met de aannemer tot in de puntjes doorgesproken en geregeld. Het meeste werd toch al door zijn vrouw gedaan, wat hij stiekem wel jammer vond. Contact en overleg met mensen als bijvoorbeeld nu zijn aannemer, dus met mensen die fysiek bezig waren, werkte verhelderend voor hem. Dat deed Ria nu grotendeels en ze was heel enthousiast. Te, als je Henk diep in zijn hart keek.

Zou die aannemer iets in haar zien of misschien al iets met haar hebben? Rare gedachte, waar kwam die nou zo plotseling weer vandaan. We hebben het goed samen en genieten van het leven. Ach, je moet je geen gekke dingen inprenten, da's nergens goed voor, dacht hij. Kom op ... er is werk aan de winkel. Wat staat er op de agenda?

Een overlegronde met zijn collega van Binnenlandse Zaken over de voortgang van het 'geldelijke systeem'. Die kreet hadden ze gekozen vanwege de ongrijpbaarheid van wat het inhield. Tot heden had geen journalist boven tafel kunnen krijgen waar dat systeem nou werkelijk om draaide. En dat was maar goed ook. Als er ook maar iemand lucht van kreeg, waren de rapen gaar. En als hij heel eerlijk was vond Henk dat het een alerbelabberdst uitgangspunt had. Stel je nu eens voor dat je in het bedrijfsleven met zo'n onderbouwing het hier voorgestelde financiële plaatje moest verdedigen. Dat kon helemaal niet. Overal vielen gaten. Je zou in het zakenleven binnen de kortste keren de laan uit gestuurd worden. Goed, er waren voorbeelden dat zoiets niet was gebeurd. Dan ging het vaak niet over kleine organisaties. O, nee ... juist in organisaties van nationaal

belang waren er enorme blunders gemaakt. En de verantwoordelijke bestuurders presteerden het dan ook nog om met een heel vette bonus het veld te ruimen, om vervolgens op een andere plaats weer boven water te komen. Henk moest denken aan de recente blunders in het bankwezen. Allemachtig, wat was daar een gigantische rommel geschopt, wat een misprestaties! En wat waren de bestuurders er goed uit gesprongen. Als je die mannen, want dat waren het meestal, de vraag stelde of ze zich niet moesten schamen, werden ze fel en voelden ze zich onheus bejegend. De omgekeerde wereld. Hoe durfden ze!

Henks aandacht werd getrokken door een bericht dat op zijn scherm verscheen. Weer zo'n situatie waar hij zich zorgen om maakte. Hem bekwam de laatste maanden, of eigenlijk de laatste jaren, het gevoel dat om hem heen zich dingen voordeden die hij niet kon plaatsen. Het leek hem dat dit bericht daar een bevestiging van was. Een advocaat had de Belastingdienst en het KLPD voor de rechter gedaagd in verband met het doorspelen van opnamen van voertuigbewegingen. Er zou volgens de advocaat een convenant bestaan tussen de beide diensten. Volgens het KLPD bestond er geen overeenkomst tussen hen. Ten minste niet een waar handtekeningen op stonden, en gegevens en fotomateriaal dat op de hoofdverkeersaders in Nederland werd verzameld, werd na de daarvoor geldende periode vernietigd. Maar de Belastingdienst verklaarde bij navraag door de advocaat dat de politiedienst elke week keurig cd's aan hen ter beschikking stelde. Dit was ten minste tegenstrijdig en tegen alle regelgeving in. Het was zelfs wettelijk verboden om zo om te springen met deze voor de burger gevoelige informatie.

Dit was weer een zaak waarover Henk zich zorgen maakte. Hij had de laatste tijd meer van dit soort geheimzinnige dingen ontdekt. Dit geval kwam nu aan het licht door toedoen van een

attente advocaat maar hij had het gevoel dat er veel meer van deze gevallen speelden. Wat zijn ze allemaal aan 't doen, vroeg Henk zich af. Uit hoofde van zijn functie had hij hierover achter gesloten deuren de nodige vragen gesteld, maar men had in alle toonaarden ontkend dat er ook maar iets onwettigs aan de hand was.

Henk nam een besluit. Hij zou binnenkort contact opnemen met de advocaat die dit had aangekaart en vragen hem te informeren. Als dit werkelijk een door de overheid gestuurd project was waarin men hem kennelijk niet wilde betrekken dan werd zijn vermoeden bevestigd. Er was op de een of andere manier iets behoorlijk fout. Maar waarom men zich dan zoveel moeite getrooste hem buiten die informatie te houden en probeerde hem met een kluitje in het riet te sturen, was hem een raadsel. Juist hij was toch de aangewezen persoon om ervoor te zorgen dat zaken optimaal waren geregeld? Wat had het dan voor zin om hem niet te informeren?

Henk maakte als geheugensteuntje over deze zaak weer een notitie in zijn notebook. Daardoor werd zijn aandacht getrokken naar de vorige notitie. Hij dacht even na en toetste het nummer in van de afdeling Technische Ondersteuning. Nadat hij zijn verhaal had afgestoken, werd hem beloofd dat er iemand bij hem langs zou komen om naar die trilling van zijn beeldscherm en de warme voeding te kijken. En dan zou die techneut ook meteen de rare tekentjes die in zijn telefoon verschenen eens van dichtbij bekijken. Hij was benieuwd.

Symposium

Het was een leerzame middag geweest en het daaraan gekoppelde diner was aangenaam. De door John uitgevoerde controle had niets negatiefs opgeleverd. Aangezien er in de agenda van Henk op het tijdstip van de samenkomst een gat zat, had hij besloten aanwezig te zijn bij het symposium. Zoals hij eerder al had gemerkt, waren de dames duidelijk in de meerderheid maar dat vond hij alleen maar leuk. Het scheen hem toe dat de organisatie het zeer op prijs stelde dat hij aanwezig wilde zijn. Tijdens de openingsspeech had de voorzitter hem nadrukkelijk welkom geheten en hem bedankt voor zijn aanwezigheid. Dat had wat Henk betrof nou niet hoeven, maar voor hij het wist waren de welkomstwoorden in zijn richting al uitgesproken, waardoor zijn anonimiteit in rook was opgegaan. Natuurlijk waren er verschillende aanwezigen die hem hadden herkend. Dan had je altijd van die opdringerige figuren die graag zo dicht mogelijk in je nabijheid wilden zijn. Die waren er nu ook weer. Maar de organisatie had voor hem een gunstige tafelindeling gemaakt zodat hij van die lastposten verlost werd. Tot zijn blijdschap was zijn collega Enith ook van de partij. Hij had altijd plezier met haar. Ze was een meid met een vlotte babbel, gezond van lijf en leden, die zich duidelijk goed voelde en als ze maar even in de gelegenheid was aan sport deed. Ze was niet aangevoelen als zijn directe tafeldame maar zat wel aan dezelfde tafel. Men had de ruimte-indeling op een gezellige manier opgezet met ovale tafels die min of meer door elkaar stonden, maar als je goed keek zat er zeker structuur in de opzet. De ruimte was, zoals je dat mocht verwachten, mooi ingericht en voorzien van de nodige planten, draperieën en wat daar zoal gangbaar voor was. Henk zat net niet dicht genoeg bij Enith in de buurt dat hij

een vertrouwelijk woord met haar kon wisselen, maar tijdens de borrel voor het diner had hij haar toch even kunnen spreken zonder dat de hele wereld daar iets van hoorde. Hij had een visje uitgegooid waarbij hij het woord ‘publiekscontrole’ had laten vallen en onopvallend op haar reactie gelet. Even, heel even maar, had hij iets van realisatie bij haar waargenomen. In de trant van: hé ... is jou dat ook opgevallen? Dat ene moment zei Henk genoeg. Hij was blijkbaar niet de enige die met iets ondefinieerbaars rondliep. Interessant!

Het diner was ongedwongen geweest, haast gezellig, zo zou hij het omschrijven. Zijn tafelgroepje bestond uit acht personen, van wie de meeste vrouwen waren. Naast Henk waren er nog twee mannelijke tafelgenoten. Een uit de wereld van IT, de ander had zich voorgesteld als Vincent Kroeze. Hij had een hoge functie in het pensioenwezen. Aardige kerels, zo kwamen ze tenminste op hem over. En de aanwezige dames waren niet voor de poes, ontdekte hij al snel. Je had natuurlijk Enith, maar zij was geen verrassing, ze kenden elkaar daarvoor al te lang. Maar de andere vrouwen hadden stuk voor stuk goede posities. Natuurlijk, anders zat je hier niet. De meest intrigerende vond hij Marjon. Ze zat rechts naast hem en gaf blijk van een verbazend twinkelende geest. Ze legde supersnel verbanden en bleek bijzonder op de hoogte van de actualiteiten. Daarnaast was ze een vrouw met wie je gezien mocht worden. Niet te groot, een schitterend figuur, een koket, bijna kort te noemen kapsel, modieus gekleed en met stralende, sprekende ogen die, als ze je aankeek, pardoes door je heen in je ziel leken te kijken, waarbij ze meteen kennisnam van al je geheimen. Die dame verkoop je geen knollen voor citroenen, dacht Henk.

Na afloop van het diner liep ze met hem mee naar de garderobe, waar ze even moesten wachten totdat ze aan de beurt waren. Ze gaven hun tags af, waarna de bedienende jongeman

hun jassen gezamenlijk op de balie deponeerde. Marjon friemelde haar jas uit de kluwen mouwen die was ontstaan door de onhandigheid van de baliemedewerker, waarna ze duidelijk afwachtte totdat Henk haar in haar jas zou helpen, hetgeen hij na een korte aarzeling ook deed.

Bij de uitgang draaide ze zich met uitgestrekte hand naar hem toe en bedankte hem voor het aangename gesprek dat ze met hem had gehad. Enigszins verbouwereerd schudde hij haar hand.

‘Tot ziens, Henk,’ zei ze met een glimlach, waarbij ze hem licht in de arm kneep. Daarna draaide ze zich om en ze verdween tussen een krioelende mensenmassa.